

[Holstein.]

nordisk politisk Forstaaelse, som man med et fremmed Ord kalder Entente. Med mit Kendskab til den Stemning, som paa dette Omraade i stigende Grad raader i forsvarsvenlige Kredse i Særdeleshed i Sverige, og som selvfølgelig ikke kommer til Orde som noget i Retning af politisk Pression overfor Danmark, og naar jeg ser disse Synsmaader i Sverige faa et saa aabenhjertigt og frimodigt Udtryk, som de har faaet i en ledende Artikel, skreven af en af Sveriges mest fribaarne og finttænkende politiske Skikkelser, en af dets ridderligste og talentfuldeste journalistiske Penne, Professor Segerstedt, Redaktøren af „Göteborg Handels- och Sjöfartstidning“, saa kan jeg ikke sige andet end, at det glæder mig, og at jeg til Trods for alt, hvad jeg maatte udsættes for, føler en vis Tilfredsstillelse ved, at jeg allerede i 1920 spagfærdigt har slaaet til Lyd for nøjagtigt det samme, som Professor Segerstedt nu slaar til Lyd for aabent og uforbeholdent, ja, jeg tør næsten sige paa-gaaende, i „Göteborg Handels- och Sjöfartstidning“. Han drøfter aabenlyst Betimegheden af en politisk Forstaaelse, vi kan godt kalde det Entente. Ingen Mennesker har krævet, jeg heller aldrig, heller ikke i 1920, at der skulde sluttet en skreven politisk Alliance-Traktat mellem de nordiske Lande, men en politisk Forstaaelse, som bringer de nordiske Landes ledende Politikere til Klarhed over hinandens Retningslinier og Maal og fælles Interesser, militært og udenrigspolitisk. Det er en helt anden Sag. Herom skriver Professor Segerstedt:

„Ingen kan være blind for de store Vanskeligheder, som et Forsøg paa at virkeliggøre en nordisk Entente har at overvinde. Det er i hvert Fald klart, at en saadan Entente ikke kan improviseres, naar Faren først er der. Sverige og Norge lod Danmark i Stikken i 1864, fordi trods alt ingen bindende Aftaler fandtes. Den ynkelige Historie maa ikke gentages. Finder man det ønskeligt, at en fælles nordisk Neutralitetspolitik føres, og at uprovokerede Angreb paa en af de nordiske Stater møder et fælles Forsvar, saa maa en Entente paa Forhaand være bragt i Stand. Et nordisk Samarbejde bliver meningsløst i det Øjeblik, vi er besluttet paa ikke at lade det udmunde i noget økonomisk og politisk Fællesskab. Er vi besluttet paa at lade hvert af de nordiske Folk selv svare for sin Skæbne, saa lad os være

ærlige nok til at ophøre med alt nordisk Samarbejde — det har ingen Livskraft, ingen Nerve.“

(*Fraenkel*: Fuldkommen rigtigt!). Ja, fuldkommen rigtigt.

„Det skulde ikke lykkes, ifald Sverige tog Initiativet til saadanne politisk orienterende Forhaandsforhandlinger mellem de nordiske Lande, det skulde i saa Fald ikke lykkes nogen at mistænkeliggøre denne Statskunst, som om den tilsigtede noget andet end at værne vor Frihed og hævde vor Neutralitet.“

Ja, saaledes skrives der altsaa i ledende svenske Blade i Øjeblikket, og jeg kunde jo føje mange Træk til for at fuldstændiggøre Billedet, saaledes at ingen, der beskæftiger sig med nordisk Udenrigspolitik, kan tage fejl. Jeg behøver jo blot at minde om det Møde, vi for nogle Aar siden havde med nordiske Interparlamentarikere her i København, hvorunder vi foretog en Udflygt til de genvundne sønderjydske Landsdele sammen med de nordiske parlamentariske Kolleger. Jeg erindrer tydeligt, at de nordiske Kolleger mødtes paa Dybbøl Banken, og jeg erindrer, at en anset svensk Politiker — om jeg ikke husker fejl, endda en anset Videnskabsmand . . . (*Holger Andersen*: Den nuværende Ecclesiastikminister), ja, rigtigt, den nuværende svenske Ecclesiastikminister udtalte, at Danmarks Grænse er Nordens Sorg, og Danmarks Glæde er Sveriges Glæde. Se, saaledes taler svenske ansvarlige Politikere. Det er en Minister i det nuværende konservative svenske Ministerium. Det var i 19 . . — ja, det er nogle Aar siden, men han vilde sige det samme i 1929. Saaledes taler man nu. Sammenlign det med, hvorledes der taltes i Stockholm i 1909, da jeg som ung Legationssekretær kom til Sverige. De, der har Øren at høre med og Øjne at se med, kan ikke tage fejl af, at vi staar ved Indledningen til en ny politisk Æra i de nordiske Landes Historie. Det er selvfølgelig beklageligt, at den Grænse, som svenske og norske Politikere har erklæret at de anerkender som Nordens Sydgrænse, ikke af Tyskland anerkendes som Tysklands Nordgrænse, men det er en Trøst for os Danske, at ansvarlige svenske og norske — og jeg tror ogsaa jeg tør sige finske — Politikere anser den for Nordens Sydgrænse. Det er overmaade beklageligt, at den højtærede Udenrigsminister blankt afslaar at tage de Henstillinger, som er fremsat af de Konservatives og Venstres Ordførere paa dette